

La llavor unitarista contra TV3

No és fàcil afegir arguments des de la més gran de les indignacions, sobretot quan la ràbia ja neix de la raó. Vull dir que, quan dijous a la nit vam saber que el senyal de TV3 s'havia apagat completament al País Valencià, la irritació no partia, si més no per als catalans que vivim a Catalunya, d'un fet que afectés directament la nostra experiència, sinó de la consciència que en una part de la nostra nació plena s'hi trepitjaven els drets de les persones a la lliure informació i s'intentava, per enèsima vegada, agredir la unitat de la llengua catalana. La història de TV3 al País Valencià és, alhora, la d'una lluita resistent i exemplar a favor de la llibertat i la cultura, liderada per Eliseu Climent i ACPV, i la d'una infàmia en contra de l'intercanvi lliure d'informació i la unitat d'una nació cultural comuna de gairebé una dotzena de milions de ciutadans.

La història d'aquesta infàmia perpetrada primer pels governants socialistes i després pels governants popularistes –déu me'n guard de dir-ne *populars*– és exemplar de la naturalesa política del monstre d'Estat creat per la Constitució espanyola del 1978. Vull dir que el final de l'autonomisme que va certificar la recent sentència del Tribunal Constitucional té la llavor inscrita en el nucli de la mateixa Constitució espanyola. Efectivament, a la Constitució ja hi havia la cautela d'impedir cap tipus de federació i relació formal entre "comunitats autònomes", pensada específicament per als catalans de les Balears, el País Valencià i Catalunya. Ha estat més fàcil que Andalusia establís convenis de cooperació amb l'Equador, posem per cas, que no que ho fessin el País Valencià i Catalunya, que ho teníem explícitament prohibit. Un esperit veritablement autonomista no sembla que hagués hagut de posar aquesta me-

SALVADOR CARDÚS

SOCIÒLEG

na d'impediments si no és que des d'Espanya ja es concebia aquest model com l'oportunitat per culminar la històrica voluntat de fragmentació de la nació catalana, que descriu amb tanta perfecció Joan Francesc Mira a *Sobre la nació dels valencians* (Edicions 3 i 4, 1997).

El cas és que, en tots els terrenys, la Constitució espanyola i el seu autonomisme han marcat un retrocés permanent en les relacions i els intercanvis entre els territoris de cultura i nació catalanes. I, esclar, si l'aparició de TV3 ha estat l'instrument més transcendental per a la recuperació de l'espai públic de la llengua catalana, des del primer moment, la seva censura i prohibició al País Valencià ha estat l'objectiu permanent de l'espanyolisme constitucional. I, cal dir-ho, s'havia de ser molt cec per no voler-ho entendre així. Des dels intents de José Barriónuevo per tancar el primer repetidor el 1985 a cops de tricorni armat, passant per l'inefable Alfonso Guerra que avalà una segona enquesta el 1986, fins als governs de Zaplana i ara Camps, hi ha una successió coherent i imparabile d'agressions, sempre avalades constitucionalment, en contra de la llibertat dels individus, la cultura i la nació dels catalans.

Per tant, que ara s'hagi arribat al tancament definitiu de TV3 –encara que el terme *definitiu* no existeix al vocabulari de l'incombustible Eliseu Climent– no és que sigui

l'expressió d'alguna cosa nova, sinó la culminació de la més vella de totes. No és que la Constitució tingués en el seu origen un esperit autonomista que ara ha tocat sostre i que, per tant, no ens permet anar més lluny, com ridículament solem interpretar des del solipsisme principatí. Vist des del conjunt del territori de la nació cultural, la realitat sempre es fa enormement més clara: és des del seu origen que la Constitució espanyola ha estat un instrument de disgregació de la nació, la llengua i la cultura catalanes. Només per posar un exemple, en una recerca que vaig fer a finals dels anys noranta per a la Fundació Jaume Bofill i amb la col·laboració de col·legues de les universitats del País Basc i de Santiago de Compostel·la, quedava empíricament demostrat que l'Espanya de les autonomies, en el camp de la difusió de premsa, no tan sols no havia reforçat els respectius espais comunicatius regionals, sinó que havia comportat l'entrada massiva de premsa espanyola editada a Madrid. Llavors en diguérem premsa "de penetració", encara que el nom polític precis hauria estat el de premsa d'ocupació. És a dir, les dades mostren un evidentíssim i paradoxal avenç de la dependència informativa respecte del centre polític espanyol, amagat pel miratge d'un suposat i enganyós autonomisme.

Per si algú encara es resisteix a l'evidència, l'apagada de TV3 ha coincidit amb l'acceptació per part del Tribunal Constitucional del recurs en contra de la llei de consultes catalana, que l'ha apagat també fins a nova ordre. Tinguem-ho clar: no és una coincidència casual, sinó que parlem exactament del mateix. Parlem dels darrers estertors en la culminació del projecte criminal de la Constitució espanyola en contra de les nacions no espanyoles. Una culminació frustrada, esclar, perquè els ho impedirem.